

Blad, der var deri. Og der fandt jeg virkelig begge Skrivelser, og de beviste positivt, hvad man skulde tro det umuligt at føre positivt Bevis for, at det var usandt, hvad der stod i de to Erklæringer. Da jeg havde fundet disse Skrivelser, puttede jeg dem ganske roligt i min Lomme, og jeg skal sige Dem, hvorfor jeg gjorde det. Jeg gjorde det, fordi jeg vilde, at Ministeriet skulde tabe sin Sag, ganske saaledes som det havde modtaget den. Jeg vilde ikke, der skulde kunne siges bagefter: Ja, hvis han bare havde sagt det lige straks, saa havde det stillet sig anderledes, og saa havde vi stillet os ganske anderledes i denne Sag. Nej, Ministeriet stod ved Processens Begyndelse paa et Grundlag, som det var umuligt at føre igennem; det skulde blive ved at staa saaledes, og jeg skulde vise det, at det kunde ikke vinde denne Sag, og det gjorde jeg. De maatte komme til mig og sige: Nu ønske vi Processen hævet. Vi ville betale dig efter din Paastand med Renter og Sagsomkostninger, og saa er der altsaa ikke mere at procedere om. Men i disse to Breve, af hvilke de Uddrag, som det kommer an paa, ville findes af de Herrer i Bilag 5 a og Bilag 5 b, ligger det positive Bevis for, at disse to Erklæringer ere usande.

Men der er med Hensyn til disse to Erklæringer endnu noget at bemærke. Herrerne ville erindre, at min Afskedigelsesskrivelse er af 3. Marts 1903. Men den 3. Marts 1903, altsaa samme Dag, er der underskrevet i Udenrigsministeriet en Anvisning til min Sagfører, Prokurator H—, hvori disse Penge, 2,835 Kr. 22 Øre, anvises til ham. Nu ville Herrerne kunne begribe, at Direktøren i Udenrigsministeriet gaar ikke hen samme Dag, han ved, jeg faar min Afsked paa graat Papir, begrundet paa, at jeg har trukket en Veksel paa 2,000 Kr. paa Ministeriet, og sætter sit Navn paa en Anvisning, som anviser 2,835 Kr. af mine Penge til Trediemand. Det er umuligt. Han har derfor underskrevet denne Anvisning uden at vide, hvad det var, han underskrev, og det lader sig ogsaa meget let gøre. Thi selvfølgelig maa der i et Ministerium være Tillid mellem Embedsmændene, og af de almindelige Ekspeditioner lægges der en hel Række hen foran Direktøren, han spørger da, om der er noget, han behøver at bekymre sig om, og faar han Nej til Svar, underskriver han Rækken ned. Jeg ved ikke, om det er gaaet saadan til, det kan jeg ikke sige, men det er umuligt, at Kammerherre Krag kan have sat sit Navn under en Anvisning,

hvorved mine Penge anvises til Trediemand, samme Dag, da han ved, der afgaar en Afskedigelsesskrivelse til mig under disse Former og ledsaget af disse Biomstændigheder, fordi jeg har trukket en Veksel paa 2,000 Kr. paa Ministeriet. Det er umuligt, hævder jeg.

Saa er Spørgsmaalet altsaa: Hvorfor er det sket? Hvorfor er det skjult for Kammerherre Krag, at disse Penge skulde anvises derhen? Der bliver hævdet hele Tiden i Ministeriet, at jeg har givet Ordre til at sende mine Penge derhen. Men naar jeg har givet Ordre dertil, hvorfor skal det saa skjules for nogen? Hvis man vil sende Pengene ud, saa kan det ikke skjules, for saa sker det paa en Veksel, og den maa Ministeren eller Direktøren se, men naar der skal sendes Penge derhen paa en Anvisning, saa kan det skjules. Begge Erklæringer ere usande. Det er positivt bevist nu. Disse Erklæringer ere skjulte for mig, og det er skjult for Direktøren i Udenrigsministeriet, at det Beløb, der tilkom mig, er sendt hen til Trediemand. Jeg spørger: Hvorfor er dette sket?

Alt det maa der gøres Rede for. Der maa overfor en Kommission gøres fuldstændig Rede for, hvorfor man har forbigaaet mig ved Avancement, for med det Arbejde, jeg har udført, og som jeg har lagt frem for Herrerne, kunde man ikke forbigaa mig, allermindst da jeg havde siddet i en Aarrække og havde haft hele Byrden af en højere Stilling, end jeg fik Løn for. Desuden er det denne Forbigaaelse, der fører til det kritiske i min Situation, og som medfører alt det andet. Man kan ikke sige, som der staar i Afskedigelsesskrivelsen, at det er mine almindelige økonomiske Forhold, der have gjort det. Man kan heller ikke sige, som det ærede Medlem for Højrup (Deunzer), har sagt til mig: De har jo selv anmodet om Afsked i Deres Skrivelse hertil, idet De erklærer, at det er umuligt for Dem at føre Konsulatet videre paa de Vilkaar. Nej, saadan kan man slet ikke sige. Naar jeg har siddet Aar efter Aar og har øst Penge ud her, som det med Rette tilkom Staten at betale, saa kan man ikke gøre det, det vilde være akkurat det samme, som naar en Mand kom ind i et Selskab, og man saa klædte ham af til Skjorten og derefter smed ham paa Hovedet ned ad Trappen og erklærede, at han ikke kunde møde upaaklædt i anstændigt Selskab. Det er allerede galt af den Grund, at der er slet ikke noget anstændigt Selskab, hvor man bærer sig saaledes ad,